No. 3032 Woensdag 1 Maart 1939 56ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

COMMUNICANDA.

Met het oog op de *Pauskeuze*, waarvoor de Kardinalen der H. Roomsche Kerk zich vandaag in conclaaf vereenigen, bepalen wij het volgende:

1o. Zoodra de keuze van den nieuwen Paus bekend is, zal van alle kerken en gebouwen van het Apostolisch Vicariaat de vlag geheschen worden; van alle kerken zullen gedurende een kwartier de klokken geluid worden.

2o. In de *Kathredale kerk van Otrabanda* zal op den dag volgende op het bekend worden van de keuze, om 10 uur a. m. een Pontificaal TE DEUM gezongen worden, waartoe bij deze de Geestelijkheid, de Burgerlijke en Militaire Autoriteiten, de Leden van het Consulaire Corps, de Leden van den Raad van Bestuur en van de Staten van Curaçao, Vertegenwoordigers van Handel en Industrie en Geloovigen beleefd worden uitgenoodigd.

3o. In alle andere kerken van het Apostolisch Vicariaat zal op den Zondag, volgende op het bekend worden van de keuze, na de Hoogmis een plechtig TE DEUM gezongen worden.

4o. In plaats van de Oratie imperata „*de Spiritu Sancto*" zullen alle Priesters, gedurende 10 dagen in de H. Mis de Oratio imperata „*Pro Papa*" bidden.

Curaçao, 28 Februari 1939.

De Apostolisch Vicaris van Curaçao,
Fr. P. I. Verriet,
Tit, Bisschop van Eleutherna.

De Pauskeuze

HET CONCLAVE EN DE NIEUW-GEKOZEN PAUS.

Heeft eindelijk een der Pauscandidaten de vereiste stemmenmeerderheid behaald, dan gaat de Kardinaal-Deken, begeleid door den eerstvolgenden Kardinaal-bisschop, den eersten Kardinaal-priester en den eersten Kardinaal-diaken naar den tot Paus gekozene toe en vraagt: „Neemt U de keuze op wettige wijze gedaan van uw persoon tot Paus aan?"

Na het bekomen affirmatief antwoord wordt aan een naast de Kardinaalszetels hangend snoer getrokken, waardoor het baldakijn boven de zitplaatsen zich omlegt. De souvereiniteit van het Kardinaalscollege heeft opgehouden te bestaan. Alleen boven den gekozene blijft [illegible] staan als teken van sou-[illegible]. Op een tweede vraag van den Kardinaal Deken doet de gekozene zijn Pausnaam kennen. Ter herinnering aan de naamverwisseling van Simon in Petrus bij diens roeping tot hoofd der Kerk, neemt in de latere eeuwen de Paus gewoonlijk bij zijn keuze een nieuwe naam aan. Dan wordt hij met de witte pauselijke toog bekleed en neemt de eerste huldiging der Kardinalen in ontvangst.

Ondertussen maakt de prefect der ceremoniën van de gedane keuze en van de aanneming er van een procesverbaal op, dat door de secretaris van het conclaaf wordt ondertekend.

Het slot van het conclaaf wordt nu verbroken en de eerste der Kardinaaldiakens gaat, voorafgegaan door het pauselijk kruis naar de middenste buitenloggia van St. Pieter en zegt met luide stem: „Ik verkondig u een grote „vreugde; habemus pontificem, wij heb„ben een Paus Zijne Eminentie Kardi„naal........, die de naam heeft aange„nomen van........"

En de machtige klokken van St. Pieter beieren haar vreugde-klanken over de Pausstad Rome en de telegraaf en radio verkondigen de blijde mare tot aan de uiteinden der aarde.

Spoedig verschijnt de nieuwe Paus zelf, na 70 op de binnenloggia van St. Pieter, maar sedert Pius XI z.g. weer op de buitenloggia en geeft Urbi et Orbi, zijn eerste plechtige pauselijke zegen.

De Secretaris van het conclaaf, — die als Staatssecretaris fungeert, tot dat de Paus een Kardinaal voor dit ambt benoemd heeft — zendt een officiele nota aan het Diplomatieke Korps om hen van de gedane keuze officieel in kennis te stellen. De Kardinaal Vicaris deelt de keuze van den nieuwen Paus aan de Gelovigen van Rome mede en schrijft een Te Deum met dankoefening in alle kerken voor.

De Paus zelf benoemt of herbenoemt de leden van het Pauselijk hof en stelt de dag vast, waarop de plechtige kroning in St. Pieter zal plaats vinden.

Mocht een Kardinaal tot Paus zijn gekozen, die nog niet de bisschoppelijke wijding heeft ontvangen, dan komt de Kardinaal-Deken den suburbicairen bisschop van Ostia, van oudsher het privilege toe den nieuwen Paus de bisschopswijding toe te dienen.

DE KRONING DES PAUSEN.

Op de Kroningsdag vertoont zich St. Pieter in haar volle schittering en luister. De brede beuken van de grootste tempel der wereld zijn dan niet ruim genoeg om de menigte te omvatten, die naar St. Pieter is uitgestroomd om aan den nieuwen Paus haar kinderlijke hulde te betuigen.

Een plechtige intocht van den Paus in St. Pieter, vooral bij een Kroningsmis, als het Vaticaan al zijn pracht ontvouwt, is steeds groot en imponerend.

Een afdeling Zwitsers opent de stoet dan volgen de procuratoren der Romeinse colleges, de Predikant en Biechtvader van het Pauselijk Hof, de generaal-procuratoren der religieuse ordes, de pauselijke kamerdienaren in rooddamasten livreide Kapelaans van den Paus, die op zijden kussens de Tiaar en Mijters dragen, de Erekapelaans en Geheimkapelaans, de consistorie-advocaten in ambtsgewaad en de Erekamerheren, de zangers van de Sixtijnse kapel, de auditeurs van de Romense rota in rochet; een van hen die het pauselijk kruis draagt, is met witte tuniek bekleed en omgeven door de leden van de Apostolische signatuur, die candelabres met brandende kaarsen dragen; dan de Griekse diaken en subdiaken in Oosterse misgewaden, de poenitenziers van St. Pieter in witte kasuifels, de gemijterde abten in lange rij, de gemijterde bisschoppen en aartsbisschoppen van Oosterse en Westerse ritus in grote getale, de patriarchen, de kardinalen; de Kardinaal-assistent bij de Pauselijke troon, de Kardinaal-diaken en Kardinaal-subdiaken van de Pausmis.

Eindelijk, de Paus op de gouden draagstoel gezeten onder baldakijn, langzaam voortzwevende boven de mensenmenigte en geflankeerd door grote waaiers van struisvogelveren. De Paus draagt een wit zijden koormantel met goud geborduurd en op het hoofd de met edelstenen bezette mijter. Rondom de sedes gestatoria schrijden langzaam voort of volgen; leden van de nobelgarde in hun schilderachtige Spaanse klederdracht, geharnaste Zwitsers in hun middeleeuws riddercostuum en meerdere hoogwaardigheidsbekleders van het Pauselijke hof. De domheren van de Vaticaanse basiliek sluiten zich hierbij aan en de Generaals der religieuse orden.

Zo wordt de Paus onder het gejubel der menigte naar het Pausaltaar gedragen, waar de ceremoniarius door het verbranden van een bosje vlas den Paus eerst aan het snel voorbijgaan van al die aardse glorie herinnert.

Dan begint de Pontificale Mis, de kroningsmis. Bijzondere gebeden worden voor den Paus ingelast en het Pallium (een brede rand van witte wol, waarin zes kruisen van zwarte zijde geweven zijn, het waardigheidsteken van Patriarchen, Primaten, Aartsbisschoppen en soms bisschoppen) wordt den Paus opgelegd.

Na de H. Mis heeft dan de kroning plaats met de Pauselijke Tiaar de Driekroon, die door de Paus nooit bij de de eigenlijke functies gedragen wordt (dan de Mijter), wijl ze als teken geldt van zijn wereldlijke macht.

Vroeger geschiedde deze kroningsplechtigheid op de middenloggia boven de portiek van St. Pieter ten aanschouwe van de onafzienbare mensenmenigte die op het St. Pietersplein verzameld was. Paus Leo XIII en Benedictus XV lieten zich in de Sixtijnse kapel kronen, Pius X en Pius XI in St. Pieter.

Zal thans, misschien, nu de Paus weer souverein is van een eigen Vaticaanse Staat, de Pauskroning weer in het openbaar geschieden?

Alle Kardinalen scharen zich rond de Pauselijke troon. Nadat de deken van het H. College het Onze Vader heeft gereciteerd en in een bijzonder gebed Gods rijke zegening over het bestuur van deze Paus heeft afgesmeekt, neemt een der Kardinaal-diakens de Paus de mijter af, terwijl de oudste Kardinaal-diaken hem de Tiaar op het hoofd plaatst, zeggend: „Ontvang de Pauselijke Tiaar met drie „kronen gesierd en weet dat gij zijt de „Vader van Vorsten en Koningen, de Be„stuurder van het aardrijk, de Plaats„bekleder van Onzen Zaligmaker Jesus „Christus, wien eer zij glorie in de „eeuwen der eeuwen. Amen."

Dan breidt de Paus zijn handen uit, strekt de armen ten hemel en driemaal het kruisteken makend, zingt hij: De zegen van den Almachtigen God, Vader, Zoon en Heilige Geest, moge op U nederdalen en steeds bij U verwijlen. Amen

De Pauselijke stoet wordt wederom opgesteld. De Paus neemt plaats op de draagstoel en wordt wederom langzaam langs de dichte rijen der jubelende menigte heengedragen.

Dr. Schaepman, die zulk een pauselijke zegetocht meerdere malen meemaakte, schilderde ontroerd zijn eigen bevinden;

Ik heb gezien, gezien! en of ik weende
of bad,
Of jubelde of wel knielde of bevend
nadertrad,
Wie spreekt het? maar bij 't slaan,
bij 't bonzen van mijn ader,
Ontbruiste 't aan mijn ziel: mijn [illegible]
Koning en mijn Vader!

Oud Minister Marchant

Marchant heeft enkele weken geleden zijn 70ste verjaardag gevierd en naar aanleiding daarvan heeft de Kamer overzichtschrijver van „Ons Noorden" een artikel gewijd aan deze merkwaardige figuur, wat we hierbij overnemen:

Deze week wisten de couranten te berichten, dat Mr. Marchant op Zondag 12 Februari a.s. de leeftijd der sterken zal bereiken en dus die dag zijn zeventigste verjaardag zal vieren. Al speelt deze vitale en geboren politicus momenteel geen rol meer hier op het Binnenhof — dit is waarschijnlijk wel het grootste offer, dat hij door zijn overgang naar het katholicisme heeft moeten brengen — toch is er alle aanleiding om bij deze mijlpaal dit leven, dat op de politieke en staatkundige ontwikkeling in ons land zulk een grote invloed heeft gehad, hier in deze rubriek aan een nadere beschouwing te onderwerpen.

Want van 8 Juni 1900 tot Juli 1935, dus ruim 35 jaren, heeft de heer Marchant hier op het Binnenhof een rol gespeeld en op een wijze, waardoor hij op onze vaderlandse politiek een zeker stempel heeft gedrukt.

Het was bij een tussentijdse verkiezing in 1900, dat de heer Marchant in de Kamer kwam. De Vrijz. Dem. Bond, waarvan hij later de ziel en de leider zou worden, bestond in die dagen nog niet. De heer Marchant was in die dagen lid van de liberale unie en advocaat in Deventer. Hij behoorde echter tot de z.g. democratische vleugel van de liberalen. In Amsterdam had men alleen in die dagen een speciale radicale partij van Treub en Ketelaar, terwijl er in Friesland, dat altijd een sterk democratische inslag had, een z.g. Ned. Volkspartij bestond van Van Zinderen Bakker, een figuur, die de oude Friezen zich nog wel zullen herinneren. Van deze Friese democratische volkspartij bestond ook in Deventer, als een unicum, een afdeling, die echter geen vooraanstaande figuren had. Toen nu bij de toenmalige Tweede Kamer-vacature de conservatief liberale heren op de Deventer Sociëteit den aarts-conservatieven liberaal en fellen anti-papist Mr. Sam van Houten candidaat stelden, lokte dit veel verzet uit. Ten eerste bij de vrijzinnigen, die democratisch voelden en bij de katholieken, die toen daar reeds een derde der kiezers vormden, die het verschrikkelijk vonden, dat Deventer dezen anti-papist in de Kamer zou brengen. De toenmalige leiders van de Friese Dem. Volkspartij bleken handige politici te zijn en zij trachtten tegenover Mr. van Houten een democraat te zetten, die vogels van diverse pluimage op zich verenigen zou. En die vond men in den toenmaligen jongen liberaal en democraat Marchant. Hij was als wethouder van Onderwijs in Deventer populair en waar hij toen reeds het goed recht erkende van de katholieken op kath. bewaarschoolonderwijs, ook daar gezien. Hij zou vele democratische liberalen op zich verenigen en ook de katholieken. En werkelijk, het lukte. De liberalen in Deventer lieten in die dagen voor de candidatuur van Houten optreden, behalve dezen anti-papist, ook een zekere Mr. Levy, die de gehele avond zó op de katholieken schold, dat een grote verontwaardiging zich van de katholieken meester maakte. Ze deden alles om Marchant gekozen te krijgen en het lukte. Met een grote meerderheid kwam hij uit de bus en werd op dertigjarige leeftijd lid der Tweede Kamer.

Bij de algemene verkiezingen in 1901 bleek, dat de liberalen door dit alles niets geleerd hadden. Ze zouden die liberale democratische renegaat, die met de Roomsen heulde, wel mores leren en zij stelden tegenover Marchant als candidaat den oud-minister van Waterstaat, Mr. v. d. Sleyden, ere-lid van de N. M. Bond. Weer liep heel katholiek Deventer overhoop tegen dezen candidaat en vóór Marchant met als gevolg, dat Marchant 2892 stemmen kregen en de Neo Malthusiaan 912. Zo brachten de katholieken Marchant voorgoed in de Kamer, zij zouden ook de oorzaak zijn, dat hij er 35 jaar later voorgoed uitkwam.

Hier kreeg Marchant het eerste contact met de Katholieken, wie zou durven beweren, dat deze eerste ervaring, niet mede een stootje is geweest voor zijn latere overgang?

Marchant, die door zijn strijdlustig temperament, zijn oratorisch talent, (waarvan de Franse zwier het oude bloed niet verloochent) zijn scherpzinnigheid en slagvaardigheid een geboren parlementarier was, heeft zich in de Tweede Kamer altijd bijzonder thuis gevoeld en trad daar dan ook vrij spoedig op de voorgrond.

Hij is het sprekend bewijs van de stelling, dat wie zich werkelijk uit roeping vanwege zijn talenten aan het staatkundig werk wijdt ten bate van de gemeenschap, zich daarvoor grote offers moet getroosten. En dat niets zo dom en onwaar is als de bewering, dat de politici leven ten koste van de gemeenschap. Een jurist met zijn brillante talenten zou, wanneer hij zich geheel aan de advocatuur gewijd had, zich ontegenzeggelijk een gemakkelijker en veel lucratiever bestaan hebben kunnen scheppen. Dezer dagen sprekende over de anti-poliep-actie, zeide de heer Marchant, dat hij best een millioen zou kunnen gebruiken, maar dat hij het nu niet had. Wat op zich geen schande is. Maar mensen, hoe bekwaam ze overigens ook zijn, die zich uitsluitend aan het staatkundig werk wijden en niet enkele jaren onderbreken voor een uitstapje in de olie of de rubber, brengen het niet tot millionnair.

Maar al heeft de heer Marchant het zover niet gebracht, hij heeft toch een rijk besteed leven achter zich, waarop hij bij het passeren van deze zeven kruisjes met voldoening mag terug zien.

Een gemakkelijk heer was hij in de politiek niet. Noch voor zich zelf, noch voor anderen. Als lid en later vele jaren als leider van een kleine fractie, kon hij door hard werken van zich zelf, ook van zijn medeleden, steeds een grote invloed uit oefenen, die niet evenredig was aan de getalssterkte van zijn groep. Maar lid te zijn van de vrijz. dem. fractie, vooral onder Marchant, betekende ontzaggelijk hard werken. Maar hij was ook niet gemakkelijk voor zijn tegenstanders. Jaren heeft hij in het parlement de naam gehad van den Nederlandsen Clemencau. Deze Franse staatsman was ook de schrik voor de ministers en liet er menigeen duikelen. Marchant was niet minder de schrik voor de heren achter de groene tafel en menige excellentie deed hij daar in figuurlijke zin in het zand bijten. Vooral de ministers van Oorlog en Marine hadden het dikwijls hard bij hem te verduren. Minister Bosboom heeft dit in de oorlogsjaren ondervonden, want hij werd door Marchant weggekegeld. Minister Alting van Geusau was misschien wel een van zijn meest tragische slachtoffers. Aanvankelijk met democratische neigingen in 1918 opgetreden, kwam ook deze bewindsman al spoedig onder de invloed van de militaire camarilla en toen hem dit in de Kamer verweten werd, antwoordde de heer Alting, dat hij van die camarilla aan zijn departement nog nooit iets gemerkt had. Dat is juist uw grote fout, interrumpeerde de heer Marchant hem, en daarom deugt U niet voor minister. En na dit vonnis was het lot van den minister bezegeld. Zijn begroting werd door den heer Marchant onder handen genomen en zo geamendeerd, dat de heer Alting van Geusau, toen zijn onttakelde begroting was aangenomen, tot verrassing van velen in de Kamer plotseling het woord vroeg. Hij kreeg het en de minister haalde toen uit zijn binnenzak een briefje, dat hij voorlas en waarop stond, dat hij voor deze begroting niet langer de verantwoording wilde dragen en aan H.M. de Koningin ontslag zou verzoeken.

Het is natuurlijk niet doenlijk, in het bestek van dit artikel, de parlementaire biografie van dezen parlementarier ten voeten uit te tekenen. We willen alleen nog slechts een enkel voorval ophalen, uit de Novemberdagen van 1925, toen de heer Marchant het was, die de beslissende stoot gaf voor de aanneming van het amendement Kersten, dat de val van het gezantschap bij het Vaticaan tengevolge had. Hier zit ook nog altijd bij vele katholieken wat oud zeer t.a.v. den heer Marchant, al was zijn houding toen volkomen logisch. Zoals men weet, was in 1925 door den heer Colijn opnieuw een rechts coalitie-kabinet gevormd, zeer tegen de zin van de vrijz. democraten, die in een dergelijk Kabinet een belemmering zagen van een vooruitstrevend sociaal beleid. Dat zij dan ook alles zouden doen om dit Kabinet ten val te brengen en wat zij noemden een onwaarachtige en ondemocratische politieke situatie een einde te maken, was bekend. De heer Marchant, de leider der fractie, had dit niet onder stoelen of banken gestoken, maar duidelijk bij de algemene beschouwingen gezegd. Nu was er in dit Kabinet-Colijn een zeer zwakke stee en dat was, dat de christelijk historische ministers Schokking en de Geer zich niet hadden verbonden met de handhaving van het gezantschap en de chr. hist. fractie zich hier volkomen vrij had gehouden. De heer Colijn, die kon vermoeden, dat hierdoor een groot gevaar dreigde voor zijn Kabinet, had hier echter een politiek van „op zien komen spelen" gewaagd. Maar bij de behandeling van de begroting van Buitenlandse Zaken kwam Ds. Kersten met een amendement om dit gezantschap te schrappen en het bleek dat de christ. hist. fractie hier voor zou stemmen. Mgr. Nolens liet toen een duidelijke waarschuwing horen, dat wanneer dit gebeurde, de rechtse samenwerking uit was. Dat was dus wat de vrijz. democraten precies wilden. Hier werd hen een mooie gele-

genheid geboden, om de zo gehate coalitie kapot te maken. Kon men nu van hem verwachten, dat zij door voor dit gezantschap te stemmen, de christelijk historischen gelegenheid zouden geven een zekere trouwbreuk aan de coalitie straffeloos te kunnen doorvoeren?

Dat was toch wel wat al te veel gevergd.

De heer Marchant verklaarde dan ook voor de stemming, dat zijn fractie, hoewel geen enkel principieel bezwaar hebbende tegen dit gezantschap, nu het lot van de coalitie was verbonden aan de aanneming van het amendement Kersten, zij daaraan hun stem niet zouden onthouden.

Daarmee was het gezantschap, maar ook de rechtse coalitie gevonnist.

Dank zij de stemmen der vrijz. democraten werd het amendement aangenomen en viel de rechtse samenwerking uiteen.

Waar de heer Marchant bijna een geheel leven voor gewerkt had, zag hij nu bereikt. En kan iemand van zijn standpunt de zaak bezien, hem daar wel enig verwijt van maken?

We vermoeden dat, toen de heer Marchant het vorige jaar een particuliere audiëntie had met den H. Vader, hem deze stemming nog wel even te binnen zal zijn geschoten. En den Paus niet minder. Misschien hebben beiden er wel een luchtig woordje aan gewijd.

Al is de heer Marchant nu helaas wel van het Binnenhof verdwenen, in onze vaderlandse politiek, zij het dan aan een andere kant dan vroeger, speelt hij nog altijd met even grote vitaliteit, strijdlust en bekwaamheid een rol en al die bijzondere talenten worden nu nog geschaagd door een grote en zeldzame parlementaire ervaring, die aan zijn woord nog steeds een groot gezag geeft.

Mgr. Nolens, die hem gaarne mocht en zijn vriendschap voor den heer Marchant nooit verborg, zal wel nooit vermoed hebben, hoe dicht de heer Marchant nog eens bij hem zou komen te staan.

We mogen het misschien jammer vinden, dat een man van zijn zeer bijzonder grote talenten, zo lang op staatkundig terrein tegenover ons gestreden heeft. Want zelf heeft hij het eens gezegd dat hij meermalen in de Kamer de verzuchting slaakte: „Ik wilde dat ik eens de beschikking had over een zo invloedrijke fractie als die der katholieken."

Maar we zijn toch de goede God dankbaar, dat hij de heer Marchant op zijn levensavond tot ons gebracht heeft en dat hij daar nu nog, zo in de volle kracht, aan onze zijde meestrijdt. En wij bidden, dat Hij hem nog jaren de krachten laat, die strijd mede te helpen strijden.

Zij het dan niet meer in, maar buiten het Binnenhof.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Zal Azana aftreden of niet. Reeds verschillende malen hebben de berichten hieromtrent bevestigend geluid en even zovele malen ontkennend. Het blijkt echter wel hiermee, dat leiding radeloos is en geen wonder dan ook dat in Madrid zelf het volk redeloos is. Daar hebben de communisten het zover weten te brengen, dat Generaal Miaja, die hun nog te gematigd was, zijn ontslag gekregen heeft en door anderen is vervangen.

Desniettegenstaande wordt de val van Madrid heel spoedig verwacht. Franco heeft gelijk met voorlopig zijn mensen te sparen; lost de situatie zich niet van zelf op, dan zal het niet veel moeite kosten het met militaire maatregelen ten onder te brengen.

Argentinië, Venezuela en Bolivia hebben Franco erkent en de grote mogendheden Engeland en Frankrijk zullen niet lang meer wachten met hun officieel schrijven.

Ondertussen blijft Europa zich voorbereiden op de oorlog. Engeland heeft voor dit jaar 150 millioen pond uitgetrokken voor zijn vloot; de helft van wat het in het oorlogsjaar 1918 voteerde; verder zijn dezer dagen 100 Engelse oorlogsschepen in Gibraltar aangekomen en 2 admiraals en in geval van een uitbreken van een oorlog, zal Engeland aan Frankrijk 100.000 man leveren.

Met lede ogen zien de toalitaire staten naar deze militaire voorbereidingen, de kansen op vrede blijbaar groter maken; want de totalitaire staten zijn in de laatste maanden merkbaar stil in eisen en in hun uitlatingen en redevoevingen, o zo vredelievend.

De demonstraties die momenteel in Polen tegen Duitsers gehouden worden, beroeren Duitsland zelfs niet.

Italië heeft iets nieuws tegen Frankrijk ondernomen, n.l. de terugrooeping an alle Italianen uit het Fransgebied. Reeds 3000 Italianen zijn dezer dagen over de grenzen gekomen en nog velen zullen er volgen.

Terwijl in Londen de conferentie met Arabieren en Joden dreigt te mislukken, blijft in Palestina de terreur gaande. Bij een bomuitbarsting werden dezer dagen weerverschillende personen gewond en een groot aantal terroristen gevangen genomen.

Ten slotte blijft er nog over iets mede te delen over de misdadenstatistiek, welke Franco in Spanje heeft aangelegd en welke in de laatste dagen druk werk heeft met het registreren van het nieuw bezette Catalonië.

De „Auditoria del Ejercito de Ocupación" het lichaam dat belast is met de militaire rechtspraak in de door de Franco-troepen bezette gebieden van Spanje, heeft in de loop van de burgeroorlog een reusachtige karthoteek samengesteld, welke de namen bevat van anderhalf millioen personen, die in het vijandelijk gebied leven.

Dagelijks wordt deze karthoteek nog uitgebreid met feitenmateriaal, afkomstig uit in beslag genomen documenten en uit verklaringen van deserteurs en gevangenen, die allen beëdigde verklaringen moeten afleggen, aldus de „Msb."

Merendeels gaat het bij de in de karthoteek opgenomen personen om aanhangers van de tegenpartij, doch zij bevat ook de namen van enige duizenden vrienden van de Franco-zaak in het gebied van Barcelona. Zodra een soldaat van den tegenstander gevangen genomen wordt, deelt men zijn naam mede aan de beheerders van de karthoteek in Saragossa, om vast te stellen, of men hem daar kent.

Naar gelang het resultaat van dit onderzoek worden de gevangenen dan verdeeld in drie groepen.

Tot groep A behoren de aanhangers van de nationalistische zaak, die gedwongen werden, lid te worden van de strijdkrachten van Barcelona. Zij worden terstond op vrije voeten gesteld en, indien zij dienstplichtig zijn, in de Franco-troepen ingelijfd.

In groep B. worden de personen ondergebracht, wien geen speciale misdaden ten laste kunnen worden gelegd, doch die als tegenstanders van Franco-Spanje beschouwd kunnen worden. Zij worden in de arbeidskolonies van gevangenen ondergebracht, die met de wegenbouw, enz. zijn belast.

Groep C. tenslotte bstaat uit gevangenen, die zich aan misdadige handelingen, vooral aan daden van moord hebben schuldig gemaakt.

De leider van de „Auditoria" heeft aan een vertegenwoordiger van de „United Press" in een interview medegedeeld, dat deze groep minder dan acht procent van het totale aantal gevangenen uitmaakt. Ditbetrekkelijk geringe percentage is aldus te verklaren, dat een bijzonder groot aantl moorden steeds weder aan dezelfde personen ten laste moet worden gelegd, hetzij wijl zij als leden van plaatselijke comité's de terechtstelling van inwoners van hun dorpen of steden hebben bevolen, hetzij omdat zij als leden van commando's der F. A. I. of U. G. T. deze belen hebben uitgevoerd.

De militaire gerechtshoven van Franco zijn verplicht, voordat zij tot veroordeling van deze personen overgaan, eerst de nodige gegevens te putten uit de karthoteek van de „Auditoria".

Bij ongeveer veertig procent van de doodvonnissen heeft generaal Franco gebruik gemaakt van zijn recht tot het verlenen van gratie en wel steeds, wanneer het geen geval was van actieve deelneming aan een moord, doch slechts aanstichting tot moord.

Den vertegenwoordiger van de „United Press" werd verder medegedeeld, dat de „Auditoria" in het bezit is van de directe bewijzen terzake 400.000 in het vijandelijk gebied geleegde moorden en bovendien van aanwijzingen ten aanzien van tal andere moorden, die echter nog niet volkomen bewezen konden worden.

Verder bevat de karthoteek van de „Auditoria" ook materiaal over tal van andere misdaden, zoals brandstichting, roof, geweldpleging en de op alle gevangenen B en C toepasselijke „delito de rebelion", misdaad van opstand, welke wordt bestraft met straffen van 6 tot 30 jaren gevangenis.

Voordat het vonnis wordt uitgesproken, wordt de gevangene voor een militair gerechtshof gedaagd, waarbij hij een verdediger krijgt, die de omstandigheden naar voren moet brengen, welke tot vrijspraak of tot vermindering van straf zouden kunnen leiden.

Na de eerste verhoren, volgen de aanklacht, het getuigenverhoor, confrontatie met de getuigen en tenslotte het vonnis, dat o.a. rekening houdt met de omvang van de Marxistische invloed, waaronder de beklaagde en zijn familie leefden.

Het vonnis wordt dan, voordat het van kracht wordt, onderworpen aan het oordeel van de „Auditoria".

Ingeval van een doodvonnis gaat het vonnis, vergezeld van een door een deskundige van de „Auditoria" opgemaakte bekrachtiging tenslotte naar generaal Franco, die het geval met zijn juridische adviseurs onderzoekt.

Ook in gevallen, waarin de beklaagde tot gevangenisstraffen is veroordeeld, bepaalt de generalissimus zijn standpunt, indien de militaire rechtbank en de „Auditoria" het met elkander niet eens kunnen worden. Franco onderwerpt de zaak dan tenslotte aan het oordeel van het opperste krijgsgerecht.

Deze gehele procedure, aldus wordt verklaard is geheel in overeenstemming met de oude Spaanse oorlogsgewoonte, welke reeds lang voor de burgeroorlog van kracht was.

De karthotheek van de „Auditoria" wordt nog aangevuld met de rapporten van de commissies van onderzoek, die naar de nieuwe bezette gebieden gezonden worden, om de inwoners te verhoren inzake de misdaden en verwoestingen, welke in hun dorpen en steden hebben plaats gehad. Men past daarbij het principe toe, slechts op de plaats van de misdaad zelf, bewijsmateriaal te verzamelen.

Uiteindelijk zal de karthoteek van de „Auditoria" aldus een volledig overzicht geven van alle in de verschillende Spaanse provincies gepleegde moorden, brandstichtingen en andere misdaden.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

PAUS PIUS XI Z.G. IN EEN NIET BEKENDE HOEDANIGHEID.

HOE HIJ WERKTE ALS SEISMOLOOG.

Interessante onthulling van een Italiaans professor.

De aardbeving in Chili is voor een Italiaans professor, dr. C. Allievi, aanleiding geweest om een interessante onthulling te doen aangaande de wetenschappelijke kennis van Paus Pius XI z.g. op het gebied van de seismologie (aardbevingskunde). Dit was den professor door een toeval bekend geworden in 1921, toen den toenmalige kardinaal-aartsbisschop van Milaan de technische school bezocht, welke genoemd was naar den groten geleerde prof. Mercalli. Kardinaal Ratti zeide: „Ik heb Mercalli gekend; ik heb hem als professor gehad en ik heb de eer gehad, met hem te mogen samenwerken aan het werk: „Vulkanen en vulcanische verschijnselen in Italië" door het opstellen van de catalogus van aardbevingen in Italië".

Professor Allievi heeft deze verrassende mededeling later gecontroleerd. De seismologische catalogus bevindt zich in het derde deel van de „Geologie van Italië" van dr. F. Vallardi, welk werk werd uitgegeven van 1881 tot 1883. Het derde deel verscheen in 1883 en beslaat 376 bladzijden. Het werk werd algemeen geprezen. Dit derde deel, dat opgedragen was aan prof. Mercalli, bestaat uit 15 hoofdstukken elk onderverdeeld in paragrafen.

Het is het twaalfde hoofdstuk daarvan dat ons interesseert en dat tot titel draagt: „Historische aardbevingen in Italië". Dit hoofdstuk omvat 68 pagina's, zeer klein gedrukt en verdeeld in drie paragrafen. De eerste paragraaf is getiteld: „Bibliografie en voorbemerkingen" op de catalogus der primaire en secundaire seismo-vulcanische verschijnselen in de Italiaanse historie bekend" (van p. 219—280). De laatste twee bladzijden bevatten dan de paragraaf, die gewijd is aan enkele opmerkingen over de catalogus.

Dit twaalfde hoofdstuk is geschreven door Paus Pius XI z.g. Het openbaart de diepe, logische en ordenende geest van een 25-26-jarigen jongeman. Hij heeft dit werk in minder dan een jaar tijd geschreven, terwijl hij vele andere bezigheden had. Tot in Augustus 1882 immers was Achille Ratti te Rome voor het behalen van het drievoudige laureaat in de theologie, de philosofie en het kerkelijk recht. In October ging hij naar het theologisch seminarie te Milaan en werd daar belast met het onderricht in de gewijde welsprekendheid en met een speciale cursus in de dogmatische theologie. Maar in November daaropvolgend wordt hij reeds benoemd tot rector bij de Zusters van het Cenakel en tot moderator van de bond voor Katholieke onderwijzers.

Ondanks al deze bezigheden — hij bleef zijn lessen voortzetten — studeerde hij en werkte hij voor deze seismologische catalogus. Zijn naam werd niet in het werk vermeld. En zonder te weten, dat zij spraken over een zo eminente persoonlijkheid als de kardinaal-aartsbisschop van Milaan en den lateren Paus Pius XI hebben vele Italiaanse hoogleraren na de dood van Mercalli gewezen op de grote betekenis van diens werk; bijna allen vermelden de belangrijkheid van het twaalfde hoofdstuk over de historische aardbevingen; er waren er zelfs onder, die dit hoofdstuk het beste vonden van het gehele werk.

Professor Torquato Taramelli verklaarde: „In het werk van Mercalli bevindt zich een catalogus van Italiaanse aardbevingen, waarvan er vele tot op heden niet bekend waren, of niet voldoende aan de Italiaanse geleerden".

De catalogus gaat over de periode van 1450 voor Christus tot 1881. Het aantal vermelde jaren bedraagt 665, maar daar in verschillende jaren meerdere aardbevingen voorkwamen, bedraagt het totaal aantal aangehaalde aardbevingen meer dan duizend.

De jonge priester Achille Ratti heeft bij zijn werk gebruik kunnen maken van een in 1847 verschenen werk van Alexis Perey „Mémoires sur les tremblements de la terre de la peninsule italique". Maar dit werk was zeer onvolledig, en zo heeft de latere Paus destijds vele historieboeken en oude bronnen moeten benutten, om een meer volledige lijst van aardbevingen en vulkanische verschijnselen op te stellen. Dat hij hierin slaagde en voor de wetenschap iets nieuws presteerde, bewijst de lof, die vele professoren aan Mercalli juist wegens het twaalfde hoofdstuk van zijn boek toezwaaiden.

Het opstellen van deze lijst was niet het enige werk; de diverse vulkanische en seismologische verschijnselen werden in verband gebracht met uitbarstingen. Voor zover nog in oude documenten te achterhalen was, werd niet alleen datum en plaats van bepaalde verschijnselen vermeld, maar ook de kracht, de aard, alsmede de richting en de duur van aardbevingen.

Hoe kwam Mercalli ertoe om dit werk aan een jong priester op te dragen? Mercalli had weinig tijd. Zijn vacanties bracht hij door in vulkanische gebieden, en zijn studies in het aangehaalde boek tonen aan, dat hij een zeer nauwkeurige terreinstudie heeft gemaakt. De weinige vrije uren, die Mercalli na zijn lessen, over had, stelden hem niet in staat een nauwkeurig historisch onderzoek in oude documenten te doen. Achille Ratti had hier wel tijd voor en Mercalli schijnt de heldere geest, de nauwgezetheid en de ijver van den jongen priester spoedig ontdekt te hebben.

Daarbij interesseerde de jonge Ratti zich hiervoor. De overleden Paus is altijd een natuurvriend geweest, en om dat te beseffen, behoeft men alleen maar zijn „Nachtelijke excursie naar de Vesuvius" te lezen.

Eerst vele jaren nadat prof. C. Allievi bij toeval vernomen had, dat de H. Vader zelf heeft medegewerkt aan de samenstelling van het boek over de vulcanische verschijnselen in Italië, heeft hij hier ruchtbaarheid aan gegeven.

Naar zijn zeggen, heeft hij dit enkel gedaan op aandringen van een prelaat, aan wien hij zijn ontdekking destijds verteld had.

BOEKBESPREKING.

Richard Connel

EEN MILLIOEN PER JAAR.

„Ik kan me niet voorstellen, hoe een eer zou moeten aankomen [illegible] dan een millioen per jaar", schreef Frederik van Dyke in zijn testament. Hij leefde voor zijn pleizier, het geld vergooiend, dat verdiend werd in (of liever: geperst werd uit) de eenheidsprijzenmagazijnen, door den ouden heer Erasmus van Dyke zo bekwaam en tegelijk zo menselijk beheerd.

Frederik van Dyke trok zich van heel de zaak niets aan — als hij zijn millioen per jaar maar kreeg en dat millioen maar verboemelen kon. En zijn zoon Thomas van Dyke (bijgenaamd Tip) erfde dat jaarlijkse inkomen, en wist niet beter, of hij kon dat geld onbezorgd verteren, zonder zich af te vragen, waar het vandaan kwam, zonder zich ook maar iets te bekreunen om het lot van hen, die hem dat millioen per jaar in handen werkten.

„Tip 'n Millioen per Jaar" werd Thomas wel eens door de spottende kranten genoemd; en natuurlijk zag de hele wereld in hem een „aardje naar zijn vaartje" — en het personeel van zijn warenhuizen zwoegde en leed (want de humaniteit van Erasmus van Dyke was de loontrekkende beheerders der onderneming vreemd) en ging den verkwister, die de zoon was van den losbandigen Frederik, verfoeien of minachten. Die Thomas echter — „zegt u maar Tip", horen we hem zeggen — was niet alleen de zoon van Frederik, maar ook — en misschien nog meer — de kleinzoon van Erasmus van Dyke. Er zat méér in dien leegloper, dien pretmaker, dien speelsen kwajongen dan de menigte vermoedde. Zou het er uit komen? De lezer begrijpt: misschien zou een meisje het er uit kunnen halen. Kwám het er uit? Het antwoord is deze boeiende, frisse, jeugdige humoristisch-ernstige roman.

Verkrijgbaar in de „St. Augustinus" Boekhandel. St. Thomas College.

WAAR BEGINT DIE VERGEETACHTIGHEID?

Men weet, dat de tien geboden in ieders hart gegrifd staan. Iemand die hier zo uit de bossen van Venezuela zou aankomen, zonder ooit over de tien geboden gehoord te hebben, zonder ze ooit gelezen te hebben, zou die tien geboden toch kennen.

Men kan ze echter wel voor een heel stuk vergeten, o ja, men kan ze knap kwijt zijn, maar geheel vergeten nooit, men zal altijd nog weten dat sommige dingen goed en sommige dingen kwaad zijn.

We weten uit de geschiedenis der Israelieten, dat zij de tien geboden die ook in hun harten gegrifd stonden, maar die men aan het vergeten was, nu ook woordelijk omschreven, op twee stenen tafels te lezen kregen.

Niet, dat de Israëlieten van te voren niet wisten dat ongehoorzaamheid, stelen, doodslaan iets verkeerds was, maar om vergeetachtigheid te voorkomen.

Men heeft er lang en breed over gestudeerd, hoever men de tien geboden kwijt kan zijn, hoever men kan gaan, met te denken geen zonde meer te doen, met toch werkelijk objectief duidelijk zonden.

Men heeft er ook op gestudeerd, wat de oorzaken zijn van die vergeetachtigheid, een oorzaak is b.v. een bepaalde zonde zeer dikwijls bedrijven, daardoor kan het gevoel van schuldigheid en zondigheid gaan slijten.

Een andere vraag is echter, met welk der tien geboden begint die vergeetachtigheid, zo maar met al de tien geboden tegelijk, of begint men een bepaald gebod het eerste te vergeten, gaat men een bepaalde zonde het eerst van alle zonden als niet meer kwaad beschouwen?

Wij leven in een tijd van, laten we het nu maar eerlijk bekennen, het is al een vast woord voor onze tijd geworden, van verval van zeden, welnu in zulk een tijd moet het gemakkelijk te zien zijn, hoe die vergeetachtigheid begint en met welk gebod.

Men ga het maar na en probere het antwoord te vinden.

Dus welk der tien geboden vergeet de moderne mens het eerst?

Br.

CURACAO.

DERDE WEDSTRIJD.
COSTA RICA — CURAÇAO.
3—2.

Cost Rica wint de C.B.L.O.-beker.

Er is deze middag veel minder publiek dan op de twee voorgaande wedstrijden. De Milton Maduro-beker is toch al gewonnen. We geloven het nu wel.

Deze stemming drukt ook het spel van onze jongens, zodat dit een wedstrijd is geworden verre beneden het peil van die van Woensdag l.l., met het gevolg dat Curaçao deze wedstrijd, die om de C.B.L.O.-beker werd gespeeld, verdiend verloor en met de twee tegenpunten meer dan tevreden mag zijn!

Als scheidsrechter Casper voor beginnen blaast en de elftallen zich hebben opgesteld, zien we bij de gasten enkele nieuwe gezichten. Ook in ons elftal staan twee nieuwe spelers opgesteld, n.l. Mau Asam en Royer.

Het eerste kwartier zit Costa Rica bijna voortdurend voor ons doel en schijnen onze spelers te denken: het gaat ook wel! Wat in deze periode weer erg tegenvalt is het schieten van de gasten. Had er één goede schutter gestaan, dan had Curaçao in dit kwartier al minstens met 1 punt achter gestaan. Ook blijkt in deze periode weer dat onze voorhoede veel gevaarlijker is dan die van de gasten.

Zo komt bij een uitval van Curaçao Nahar op enkele meters van de doelverdediger te staan, maar geeft door slecht plaatsen dit punt aan de gasten cadeau.

Hij maakt kort hierop zijn fout weer enigszins goed als hij een door Suarez toegespeelde bal in het net deponeert. Dit doelpunt heeft echter een héél sterk buitenspel tintje maar scheidsrechter Casper wijst onverbiddelijk naar het midden en Curaçao leidt met 1—0.

Na dit doelpunt is Costa Rica niet meer zo in de meerderheid als er voor, maar toch zitten de gasten nog dikwijls genoeg voor ons doel. Bij één van deze aanvallen wil de linksbinnen niet achterblijven bij de grote vriendelijkheid van Nahar daar straks, en geeft een minstens even zeker doelpunt aan Curaçao cadeau.

Dan is het rust.

Na de rust is het spelbeeld niet veel veranderd. Een sterker spelend Costa Rica tegen een lusteloze Curaçaose ploeg. Hollander raakt in het beruchte gebied de bal met de hand, strafschop en de gasten hebben gelijk gemaakt: 1—1.

Nog altijd hangt dat matte over het spel van onze ploeg. Eerst missen de gasten nog een zeker schijnend doelpunt, maar dan wordt het 2—1 in hun voordeel als Vos even met uitlopen weifelt.

Costa Rica blijft nog altijd het beste spel spelen, waarbij onze verdediging met Rosina aan het hoofd, het zwaar te verantwoorden heeft. Curaçao bepaalt zich meestal tot enkele uitvallen, bij een waarvan Silva in het strafschopgebied „hands" maakt. De scheidsrechter heeft dit blijkbaar niet gezien en laat doorspelen.

Dan maakt Costa Rica weer een punt, als de midvoor mooi naar links zwenkt en Vos met een goed, maar zeker niet onhoudbaar schot laat vissen.

Zo leidt Costa Rica dus met 3—1.

Even schijnt het alsof onze jongens inzien dat het zo niet gaat; ze komen nu goed opzetten. Nahar maakt van een misverstand tussen doelverdediger en achterspelers uitstekend gebruik en het is 3—2.

Nog komen er enkele goede aanvallen van onze voorhoede, maar dan wordt het weer het oude spelletje, zodat als scheidsrechter Casper voor het uitscheiden blaast, Costa Rica zeker verdiend met 3—2 heeft gewonnen.

Uitreiking van de C.B.L.O.-beker.

Als de spelers van beide elftallen zich voor de eretribune hebben opgesteld, spreekt de heer Küp, voorzitter van de C.B.L.O. de gasten in het Spaans toe. Spreker zegt dat de Curaçaose voetballers veel van de gasten hebben kunnen leren en prijst hij de goede tucht en orde die in hun elftal heersen. Ook brengt hij dank aan den heer Dennert voor zijn werken in deze.

Hierna rijkt de heer Küp de C.B.L.O.-beker aan de aanvoerder van Costa Rica uit.

De heer F. Leer, vertegenwoordiger van het elftal van de gasten, aan het woord, roemt het Curaçaose publiek. (Cheers!!) Spreker verwacht het Curaçaose elftal te zien op de komende Zuid-Amerikaanse Olympiade welke in 1940 zal worden gehouden, en zegt dat het Curaçaose elftal helemaal geen slecht figuur zal slaan.

Na „cheers" op Curaçao en Costa Rigeven de spelers zich naar de kleedkamers.

Nabetrachting.

Zoals we al in onze vorige verslagen over deze wedstrijden schreven, speelt Costa Rica zeer goed samen, zijn de spelers helemaal op elkaar ingespeeld en is hun baltechniek beter dan bij de meesjelers van ons. Dat de gasten niettegenstaande al deze voordelen toch geen beter resultaat hebben kunnen bereiken, moet worden gezocht in het te korte samenspel en het gemis aan schutters in de voorhoede. Waren die er wel geweest, dan was het Zondagmiddag zeker niet bij 3 doelpunten gebleven.

En nu ons elftal.

De tweede wedstrijd, om de Milton Maduro-beker hebben onze jongens verdiend gewonnen. Dat enthousiasme wat er toen in onze ploeg zat, was de gasten te machtig. Spelen onze jongens zó, dan zijn zij voor nog sterkere tegenstanders een groot gevaar.

Vos was uitstekend en nam door zijn goed uitlopen de achterspelers en ook zich zelf, veel moeilijk werk uit handen. Daarom was het aan de ene kant jammer dat hij in de laatste wedstrijd het punt niet stopte.

Hollander, Rosina en Maduro waren goed. Rosina speelde in de derde wedstrijd beter dan in de eerste.

De middenlinie was, gezien de vele veranderingen, wel het zorgenkind van de keuzecommissie. Hier vonden we Bloemendaal verreweg de beste, alhoewel Mau Asam en Leonora ook niet slecht speelden.

Van de voorhoede was Nahar voor de gasten het gevaarlijkst en, wat meer zegt, voor Curaçao het productiefste. Van de 4 doelpunten scoorde hij er 3. Een speler van zijn formaat kan het toch heus wel zonder het minder faire spel dat hij in de tweede wedstrijd speelde!

Op de rechtervleugel waren Oostlander en Ramirez uitstekend, maar toch hebben we de laatste dikwijls beter gezien. Oostlander heeft veel werk verzet en was verreweg de onbaatzuchtigste speler van de aanval. Hadden de andere spelers uit de voorhoede wat minder aan de „eer" van scoren gedacht, dan waren er nog wel enkele doelpunten door onze jongens gemaakt!

Bosch schoot hard en vlug vooral in de tweede wedstrijd, maar had bij zijn schoten fortuna niet mee.

Rondijk was na een zwak begin heel goed; alleen hield hij soms de bal wat te lang bij zich.

Suarez was voor deze snelle tegenstanders te traag.

De heer F. Leer zei dat Curaçao op de Zuid Amerikaanse Olympiade geen slecht figuur zou slaan, maar wat hij er niet bij zei, was dat slechts twee van de spelers die hier hebben meegedaan, hun land op de laatstgehouden Olympiade mochten vertegenwoordigen.

Dat onze voetballers met dit laatste vooral hun voordeel mogen doen!

J. S.

DE LUCHTBESCHERMINGSDIENST.

Naar wij van officiele zijde vernemen, wordt de organisatie van de luchtbeschermingsdienst met kracht ter hand genomen. Zijne Excellentie de Gouverneur heeft kapitein E. L. VENEMA benoemd als hoofd van deze nieuwe dienst.

Teneinde een schema vast te stellen, vonden reeds verschillende conferenties plaats. Wij komen hier nog nader op terug.

AANVULLENDE VERORDENING REGELENDE DE UITOEFENING VAN DE GENEESKUNST.

We lezen hieromtrent in de Memorie van Toelichting:

In de „Ongevallenregeling 1936" (P. B. 1937 No. 54), artikel 6, lid 9, wordt o.a. gesproken van specialistische behandeling waarop een door een ongeval getroffen arbeider recht heeft.

Aangezien momenteel door het ontbreken van een definitie van „specialist" in Curaçao, dit aan den arbeider toegekende recht niet valt te omlijnen, is het noodzakelijk aan te geven, welke geneeskundige behandeling in Curaçao als specialistische behandeling moet worden aangemerkt, c.q. wie in Curaçao als specialist is te beschouwen.

De voorgestelde wijziging voorziet in de bestaande leemte. Bepaald is, dat erkenning als specialist door de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst in Nederland maatgevend zal zijn, zulks wegens het ontbreken van een dergelijk instituut in Curaçao.

ONDERSCHEIDING.

Aan Z. Exc. den Gouverneur is het Groot-Kruis van het Cubaanse Rode Kruis verleend.

Onze gelukwensen.

DE GOUVERNEMENTSMIDDELEN.

De maand Januari sluit alweer met een voordelig saldo boven de raming.

De totale opbrengst van Januari 1939 was ƒ 904. 529. — tegen ƒ 718. 713. — in Januari 1938, terwijl de raming was ƒ 800. 230.—

Zowel de post Belastingen als de andere inkomsten waren beiden boven de raming.

IN DANK ONTVANGEN.

Van de Heren A. & P. Maal, agenten voor de „Polak en Schwartze essences fabriek Zaandam" een brievenmap met jubileumboek van genoemde firma.

NIEUWS VAN HATO.

Vrijdag 24 Februari kwam per K.L.M. uit Maracaibo aan de Heer J. C. D. Vermeulen, de populaire gezagvoerder van de "Libertador" die het commando over dit K.N.S.M.-schip had overgegeven aan Kapitein Giltai. De Heer Vermeulen, die van een welverdiend Europees verlof gaat genieten, kwam te laat te Curaçao om nog met de "Costa Rica" mee te gaan. Hij vertrok daarom Maandag per K.L.M. naar Trinidad om daar de Costa Rica op te wachten.

Maandag 27 dezer vertrok om 8.30 een extra vliegtuig naar Aruba voor het voetbal team Costa Rica en hun supporters; 5 leden van het gezelschap reisden 's middags per lijnvliegtuig naar Aruba. Woensdag a.s. keren allen weer door de lucht naar Curaçao terug.

Maandagmiddag had het Hato-restaurant wederom het fleurige aanzien, dat gebruikelijk is bij een bezoek van schepelingen van marine; aan elk tafeltje enige vertegenwoordigers van de Navy, voorzien van bier en sigaretten, in genoeglijke kout bijeen, terwijl het bedrijf der K.L.M. ongestoord werd uitgeoefend.

Het waren ditmaal ongeveer twintig opvarenden van de "Dundee", vergezeld door enige mariniers en schepelingen van de Joh. Maurits van Nassau, die de gasten waren van "Onze Vloot" in samenwerking met de K.L.M. Het vervoer werd verzorgd door de K.L.M. en het korps der mariniers.

De middag werd besloten met een geanimeerd bezoek aan de grotten van Hato.

INGEZONDEN.

Buiten verantwoordelijkheid van de Red.

MAATSCHAPPELIJKE MISTOESTANDEN.

Op Sint Jago, Villa La Fama, Fleur de Marie en elders staan huisjes door de bewoners zelf gebouw; de grond is echter van een Sjon, die vijf tot tien gulden huur per maand vraagt voor een lapje van 10 bij 10 meter. Als de Sjon het in zijn hoofd krijgt morgen aan de dag de huur enkele guldens per maand te verhogen, is er niets of niemand, die hem kan tegen houden.

De huiseigenaars zijn dus op genade of ongenade overgegeven. Wanneer ze hun huisje niet willen of kunnen betalen mogen zij het op hun rug nemen en ophoepelen. Daar is niets tegen te doen.

We keuren om strijd de houding van Duitsland jegens de Joden af, maar in onze onmiddellijke omgeving gebeuren dezelfde dingen in het klein. Ook al hebben we hier niet met Joden te doen, maar met gewone mensen, deze daden roepen even goed om wraak. En behalve de huur voor gronden, kunnen we hier ook bijvoegen de huur voor huizen, krotjes en hokjes inbegrepen. Iedereen vindt het een schandaal zoals er op Curaçao gewoekerd wordt en... er gebeurt niets.

Is er van gouvernementswege geen huurprijs vast te stellen? In alle geval, er moet een einde komen aan deze maatschappelijke mistoestanden, waar vooral het gewone volk onder gebukt gaat. Ja, maar, het zijn juist de grote Sjons, die eigenaars zijn, mensen met klinkende namen. Dan wordt het meer dan tijd, dat die grote Sjons met hun klinkende namen eens aangepakt worden, en wel zonder pardon, evenals men het gewone volk aanpakt. Moeten wij nog eens wijzen op die partij op Curaçao, die nog onlangs hoog opgaf van haar ijver voor de belangen van ons eiland en hare liefdadigheid?

Laat de partij, die het gewone volk vertegenwoordigt en alléén vertegenwoordigt alle zeilen bijzetten om aan deze misstanden paal en perk te stellen. Het Gouvernement heeft bewezen door het nieuwe kiesstelsel, dat het voelt voor het volk. Hier wordt een mooie kans geboden om veel ontevredenheid weg te nemen. Want ontevredenen zijn er, en veel.

Er is onlangs door een zekere partij beweerd, dat ons volk aanleg heeft voor socialisme of communisme. Wij geloven er niets van. Maar wel zijn er ontevredenen. En als er ooit communisme op ons goede eiland komen zou, dan kunnen de woekeraars er zeker van zijn, dat zij daarvoor de verantwoording dragen. Indirect heeft ook het gouvernement schuld als het deze mistoestand niet tracht weg te ruimen. Ook voor de volksbond ligt hier een mooi stuk werk.

Wat is het toch jammer dat de gelden voor nieuwe huizenbouw naar de defensie zijn overgebracht.

Het Gouvernement wil in Sint Jago, Fleur de Marie, Villa La Fama, Marchena enz. de wegen laten bekostigen door de huis- en grondeigenaars. De mensen, die al zo veel aan belastingen en grondhuur moeten betalen, zullen er ook dát nog bij krijgen. En als ze over enkele jaren van hun grondje worden weggejaagd, omdat ze de huur niet meer kunnen opbrengen?? En als hun houten huisje over enkele jaren versleten is? Mogen ze dan het stuk weg, dat ze betaald hebben, mee nemen? Als er voor gezorgd wordt, dat deze huiseigenaars ook in het bezit komen van de grond, dan is er niets meer optegen. Nu vinden wij het niet billijk, dat zij delen in de kosten; de grond blijft, de huizen niet.

Een man uit het volk.

SCHIJNHUWELIJKEN.

Wij lezen in de Beurs van Maandag j.l. een artikeltje onder de titel Schijnhuwelijken op Curaçao. De politie heeft een zekere Sch. voor een zedenmisdrijf gearresteerd, klerk op het kantoor van een hier gevestigde advocaat. Deze Sch. verleende bovendien zijn bemiddeling tot het sluiten van schijnhuwelijken tussen buitenlandse vrouwen, die een niet nader te noemen beroep uitoefenen, en jeugdige Curaçaoënaars. De politie is te dezer zake zeer diligent en gaat het bordeelwezen zoveel mogelijk tegen. Is evenwel zo'n buitenlandse vrouw eenmaal met een Curaçaoënaar getrouwd, dan is ze Nederlandse geworden en kan niet meer worden uitgezet. Het schijnt, dat genoemde Sch. zijn bemiddeling verleende door een bruidegom op te scharrelen, die voor een paar tientjes en een nieuw pak bereid is zich te laten koppelen aan een dergelijke vrouw, zonder uiteraard de consequentie te beseffen.

De Beurs vraagt zich af, waar Sch. zijn rechtskennis vandaan haalt, om deze obscure practijken te kunnen beramen.

In het belang van de openbare orde en goede zeden in het algemeen, alsmede voor de bedoelde advocaat in het bijzonder lijkt ons een ernstig onderzoek in deze aangelegenheid wel gewenst.

PRESIDENT ROOSEVELT OP SINT EUSTATIUS.

Volgens de Beurs is President Roosevelt Maandag aan boord van een Amerikaans oorlogsschip te Sint Eustatius aangekomen. De President is niet van boord geweest. Het schip heeft enige uren op de rede gelegen en is daarna wederom vertrokken.

Sr. SEBASTIENNE †.

Op Welgelegen overleed Zondagavond de Eerw. Zuster Sebastienne (Maria Amado). Zij was geboren op 7 Nov. 1863 te Maracaibo en werd gekleed op 6 Augustus 1899 en geprofest op 6 April 1902 te Roosendaal.

Zij kwam op Curaçao 16 Juni 1903 en was steeds werkzaam op Welgelegen in het geven van les in muziek en fraaie handwerken.

R. I. P.

Juist die mensen, die in het leven veel geduwd worden, komen vaak het minst van hun plaats.

Een kwaadspreker kan meer bederven, dan honderd lofsprekers kunnen goed maken.

ZITTING VAN DE

STATEN VAN CURAÇAO,

op Donderdag, den 2n Maart 1939, des avonds te 9 uur.

TE BEHANDELEN ONDERWERPEN:

1o. Ingekomen stukken.

2o. Schrijven aan den Gouverneur over de ontwerp algemeene maatregel van Bestuur tot vaststelling van regelen nopens de toelating en vestiging in Curaçao, zoomede die omtrent de uitzetting (1938—1939—27).

De Griffier,
G. J. FERGUSON.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

De Spaanse President Azaña heeft zijn ontslag bij de Cortes ingediend. Volgens de Republikeinse Constitutie is nu Martinez Barrios tijdelijk president totdat de Cortez een nieuwe hebben gekozen. Merkwaardig echter dat de Cortez niet meer uit het vereiste aantal afgevaardigden bestaat, om een nieuwe president te kiezen.

Gisteren zijn in Frankijk en Engeland de Spaanse gezantschappen en consulaten aan de Nationalisten overgedragen. Het op de Franse Bank aanwezige goud van de Spaanse republiek werd de Nationalistische regering ter beschikking gesteld.

In Italië werden enkele Franse journalisten die te Rome het conclave kwamen verslaan door de Italiaanse regering uitgezet. De Franse ambassadeur bij het Vaticaan protesteerde.

Aan de Britse gezant te Londen werd medegedeeld, dat Italië genoodzaakt was tengevolge der Franse versterkingen, nieuwe troepen naar Lybië te zenden. De Britse gezant betreurde deze maatregel.

NEDERLAND.
Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

H.K.H. Prinses Juliana nodigde zuster Boonstra uit om in Augustus a.s. wederom naar Soestdijk te komen.

Te Nunspeet is in de leeftijd van 72 jaar overleden de bekende kunstschilder Arthur Briet.

Zoals onze lezers zich zullen herinneren, werden enkele jaren geleden werken van dezen schilder, den schoonvader van Dr. Th. Scheffelaar Klots, in onze stad tentoongesteld.

Bij de behandeling van de begroting voor Buitenlandse Zaken in de Eerste Kamer heeft mister Patijn de gelegenheid aangegrepen het zijne te zeggen over de tendentieuse berichten over een beraamde inval van Duitse zijde in Nederland, welke in de Engelse en de Franse pers zijn verschenen.

Patijn verklaarde nadrukkelijk dat hij aan deze geruchten en berichten in de bladen nooit geloof had gehecht. Er bestaat niet de minste grond, zo zeide de minister om aan de eerlijke bedoelingen van Duitsland te twijfelen.

In de laatste Rijksdag rede van Hitler had deze openhartig Duitsland's politiek ten aanzien van Holland uiteengezet. Hier komt bij dat Holland ook vroeger nooit reden heeft gehad om aan de correcte houding van Duitsland te twijfelen.

De aanleiding voor deze verklaring van minister Patijn, was een waarschuwing, welke werd geuit door het Katholieke lid van Landschot tegen onfaire critiek op buitenlandse staatshoofden en politici, welke critiek in tegenspraak is tot de Nederlandse neutraliteits tradities.

Na van Lanschot werd het woord gevoerd door den N.S.D.A.P.-er van Vessem, die het geschrijf van de anti-Duitse pers in Nederland onverantwoordelijk noemde.

Hierop verklaarde minister Patijn dat dergelijke publicaties ook niet waren toegestaan. Het is niet de taak van Holland — zo zeide de minister — om een oordeel te vellen over de andere Staten, dit gold zowel krantenartikelen als andere uitlatingen in het openbaar. Beledigingen en insinuaties over de grote buurstaat van Nederland behoorden noch gesproken noch geschreven te worden.

Wat de erkenning door Nederland van de Nationalistische regering in Spanje betreft, zo zeide de minister, dat er geen reden bestond om deze erkenning langer uit te stellen, daar uit de overwinning van generaal Franco in Catalonië voldoende bleek dat hij in Spanje de baas was. De Nederlandse regering zou dus niet meer toestaan dat een andere Spaanse vertegenwoordiger naast die der Spaans Nationalisten zou optreden, en de Spaanse zaakgelastigde Semprun had men die overeenkomstig op de hoogte gesteld.

H.M. de Koningin is met een gevolg van 10 personen te Hondrich aan het Thuner meer aangekomen, waar zij twee à drie weken denkt door te brengen.

De overwinning van Holland op het elftal van Hongarije met 3—2 was een verdiende overwinning, daar het spel van de Nederlandse ploeg enthousiast en moedig was. Tot het einde werd een snel speltempo volgehouden. Met rust was de stand 1—1.

Naar officieel wordt gemeld, heeft Hare Majesteit de Koningin bedankt voor de talloze adressen en brieven, welke Zij uit de Nederlandse overzeese gewesten heeft ontvangen, naar aanleiding van Haar radiorede van de 27ste Januari over Geestelijke en Morele Herbewapening.

De leidster van het Leger des Heils, Evangeline Booth zal nog voor haar aftreden een bezoek aan Nederland brengen. Dit zal de 12de Juli plaats vinden.

De burgemeester van Ootmarsum, Jhr. von Boenninghausen is wegens onnationale uitlatingen ontslagen. De burgemeester heeft namelijk verklaard, dat indien het Duitse leger mocht binnentrekken, hij de eerste zou zijn die zich daarbij zou aansluiten. Op de aanklacht van raadsleden hebben enige ministers een persoonlijk onderzoek ingesteld.

STERREN VOOR DE MICROFOON.

Verschillende sterren van Hollywood laten zich van tijd tot tijd voor de microfoon horen. Hier zien we Jeanette MacDonald en Robert Taylor in de N.C.B. studio te Hollywood.

BOERENJUBILE.

In Zuid-Afrika is het eeuwfeest van de boeren plechtig gevierd. Hierboven een van de historische ossenkarren, die deel uitmaakten van de jubilé-optocht.

WAAROM TUNIS ZOVEEL VAN FRANKRIJK HOUDT.

Een redacteur van een Parijs Boulevard blad was in verband met de befaamde politieke kwestie der laatste maanden naar Tunis geweest.

En Hyacinth Hermans vertelt in de Maasbode, wat de bevindingen waren van dien man.

Hyacinth Hermans schrijft dan in zijn weekpraatje van Zondag 1 Januari:

Van de week lazen we in onze krant van Vader Burgmeier, die in de laatste helft van de vorige eeuw pastoor was van de Mozes- en Aäronkerk te Amsterdam en hoe toen deze zijn gouden priesterfeest vierde heel de Jodenbuurt aan het feest deelnam als goldt het haar eigen opperpriester.

Een feestcomité had zich gevormd uit de Joodse bevolking met een Joodsen commissaris van politie aan het hoofd.

Tegelijkertijd ongeveer las ik deze week in een Parijs boulevardblad, zo slordig tussen de berichten door, gewone berichten over liefdedrama's met moord en doodslag, oplichtingen en brutale inbraken, ook twee onderscheiden artikeltjes over twee priesters, Fransen, die ver van het vaderland de Franse eer en ridderlijkheid hooghouden. Misschien hebben beiden wel behoord tot degenen, die onder Papa Combes, bestuur gerekend werden tot onnutte of staatsgevaarlijke wezens in de maatschappij en dientengevolge over de grenzen werden gezet.

Het ene artikeljte, naar aanleiding van de beroering om Tunis, ging over mgr. Lemaître, aartsbisschop van Carthago, primaat van Afrika, en daarnaast toch ook Divisie-Generaal van de Afrikaanse Jagers.

„De man", stond er boven het artikeltje, die Clemencau heeft doen schreien en Poincaré heeft doen lachen."

Vier en zeventig jaar, één meter 92 lang, met de rang van divisie-generaal in het Franse leger, ziedaar de meest frappante karakteristiek van mgr. Lemaître, aartsbisschop van Carthago en Primaat van Afrika. De redacteur van het Parijse blad was, natuurlijk om de actualiteit, naar Tunis gegaan om eens te constateren, waarom de mensen van deze kolonie, Frankrijk zo welgezind waren.

En hij kreeg tot antwoord: „omdat zij ons Fransen stuurt die ons Frankrijk doen liefhebben. Zie naar den Aartsbisschop van Carthago, die acht en dertig Afrikaanse jaren telt, en gij zult begrijpen.

De redacteur wilde dezen man weleens benaderen, maar hoe tot hem te komen.

„O, dat is zeer eenvoudig", zeide hem mgr. Gounot, de coadjutor van den Aartsbisschop „wij kloppen aan zijn deur en wij gaan naar binnen."

„Hoe het mogelijk was geweest, dat deze priester Clemencau, bijgenaamd de Tijger, had doen schreien?

„Dat was in de grote oorlog. Onze Afrikaanse troepen vochten voor de Franse natie met een heldenmoed die men nooit genoeg kan waanderen. Maar het ontbraken deze brave kerels, die gewond of ziek geworden waren, aan alle vertroosting. Mgr. Lemaître ging er Clemenceau over spreken, en wist deze zo te ontroeren, dat hem de tranen uit de ogen liepen, en Clemenceau beloofde, dat hij de vertrooster zou worden van deze mensen, die van zo ver waren gekomen om Frankrijk te dienen. In een klein somber kamertje, waar nooit de zon komt, ontving de Aartsbisschop den journalist. Als hij opstaat om den bezoeker te verwelkomen, ziet deze een reus met 'n houding als van een krijger. Hij draagt een grijze bijna witte baard, die in twee punten uitloopt. Zo moet ook Hannibal zijn baard gedragen hebben in de tijd dat deze grote Carthager Rome deed sidderen.

„Men moet het vertrouwen winnen van de bevolking van Tunis", vertelde mgr. Lemaître, „en dan wordt dit vertrouwen nooit beschaamd. Ik zal u een voorbeeld noemen. Ik wilde voor de witte zusters een school openen te Kairouan, een der heilige steden van de Islam. De Resident Generaal verzekerde mij dat hij niet voor de veiligheid der zusters zou kunnen instaan. Ik antwoordde dat de zusters er een martelaarschap op waagden, maar dat ik zelf vol vertrouwen was. De uitkomst heeft mij gelijk gegeven. Wij hebben spoedig de school van Kairouan moeten uitbreiden."

„Wat de bevolking van Tunis voornamelijk waardeert, is dat wij een geloof hebben, en dat dit geloof ons rechtvaardig doet handelen. Mgr. Lemaître heeft zelf lang een landbouwkolonie geleid, die toebehoort aan de Witte Paters. Hij had vijfhonderd inboorlingen onder zich. Hij leerde hun allerei ambachten, hout-, leer- en ijzerbewerking, alles zonder machines.

Hij heeft een college opgericht waar 1700 Muselmanse meisjes van de zusters een Franse beschaving leren. De grote families van Tunis hebben hem zelve gevraagd deze inrichting te openen. Natuurlijk wordt er hun godsdienst gerespecteerd. Is dat geen bewijs van vertrouwen?

„Maar Parijs weet maar half, wat wij hier voor Tunis doen. Dat mocht wel eens veranderen."

Dit is dezelfde klacht als Maarschalk Lyautey had ten opzichte van Marokko.

„Maar wees overtuigd" besloot mgr. Lemaître, „Frankrijk zal er nooit spijt van hebben van wat het voor Tunis zal doen".

De prelaat ging weer verder aan zijn arbeid in zijn klein somber, armoedig kamertje.

Een ander artikel in hetzelfde boulevardblad gaat over den beroemden Pater Jacquinot, den held van Tchang-King, de Chinese martelaarsstad.

Pater Jacquinot, is de bewonderenswaardige Franse missionaris, die alle gevaren trotseert om van de aanvang van de oorlog in China af hulp te verlenen aan de vrouwen, grijsaards, en vooral aan de kinderen. In Tchang-King heeft Pater Jacquinot zijn laatste wonder verricht. Het is een oude stad in het hartje van China, vóór de oorlog was het een welvarende stad, maar de achtereenvolgende bombardementen hebben geen steen op de andere gelaten. De mannen zijn allen naar het front getrokken en hebben de martelaarsstad aan de vrouwen ter bewaking overgelaten. Op een goede dag, enkele maaden geleden, kwam een waar leger naar Tchang-King afgezakt. Maar het was een heel zonderling leger. Het bestond uit enkel kinderen. Tweeduizend jongens en meisjes, waarvan de oudste amper vijftien jaar was.

„Waar komen jelui vandaan?" vroeg de bestuurder der stad.

„Van alle verwoeste dorpen van het front".

„Wie heeft jelui naar hier toe gestuurd?"

„Pater Jacquinot".

„Maar wij hebben geen levensmiddelen, en de stad is helemaal verwoest".

„Wij hebben levensmiddelen meegebracht", juichten de kinderen, en de stad zullen wij weer opbouwen". Pater Jacquinot heeft het ons bevolen".

En de tweeduizend kinderen hebben zich aan het werk gezet. De jongens bouwen de huizen. De meisjes verzorgden het hospitaal. En een nieuwe, jonge blijde stad is op de oude puinhopen verrezen".

En nu werd het Kerstmis. De kapel is gereed, en het kribbetje opgesteld. De tweeduizend wezen van Pater Jacquinot hebben hun taak volbracht. Zij wachten nu op hun geestelijken vader. Het hospitaal naast de kapel is omgeschapen in een feestzaal. Koks van tien jaar en keukenmeisjes van twaalf bereiden het feestmaal, schotels rijst en vis. En een sterke thee geurt door de zaal.

Pater Jacquinot zal de Nachtmis opdragen. En dan begint het feest.

Mooie geschenken zullen worden uitgedeeld aan de kleine mensen-kinderen die Tchang-King weer bewoonbaar hebben gemaakt. Want Pater Jacquinot is als een Kerstmannetje aangekomen met een trein, waarin twee wagons met levensmiddelen, speelgoed en lekkernijen.

Er zal blijde Kerstfeest gevierd worden door Pater Jacquinot met zijn tweeduizend Chinese weesjes...

In mijn kast heb ik nog een boekje staan „La France Missionaire aux Antilles". Guadeloupe, Martinique, Trinidad. En het is overal weer de Franse missionaris, de priester en de religieuse zuster, die het Franse gezag en de Franse beschaving in de kolonies hoog houden.

En dan te denken dat deze mensen, deze grote helden en heldinnen, deze pionieren van Frankrijk, in hun eigen vaderland worden aangezien als tweederangsburgers, amper geduld, en bij herhaling over de grens gezet.

INSTINCT OF TOEVAL?

Als men de geschiedenis van onze geneesmiddelen doorbladert, dan verbaast men zich erover, dat velen er van, voor dat zij succesvolle mode-geneesmiddelen werden, reeds lang in primitieve bevolkingskringen al huismiddeltjes in gebruik waren, en vooral als het blijkt, dat de geneeskracht van de belangrijkste geneesmiddelen reeds aan de natuurvolken bekend was, eer de wetenschap ze ontdekte.

De hele serie der wormmiddelen is van een dergelijke oorsprong; zij worden uit de meest verschillende planten bereid, chemisch zijn zij echter aan elkaar verwant, betreft hun gelijke werking op de darm-parasieten, en door de inwoners der donkere werelddelen werden zij te midden van duizenden andere planten met treffende zekerheid ontdekt.

Eveneens zijn de koffie, cacao, kola en thee, welke theobromine en coffeïne bevatten, door de natuurvolken ontdekt. De „wilden" hebben toen een grondige arbeid gepresteerd, zonder laboratoria, instituten of congressen.

Het meest verbazingwekkend is echter wel de ontdekking der geneeskracht van de kinabast. Men stelle zich eens voor: een oerwoud vol geheimen en gevaren; niet alleen verscheurende dieren en slangen, wier beet ogenblikkelijk doodt, maar ook kleinere diersoorten, die de onvoorzichtigen met een smartelijk wegkwijnen bedreigen, en dan een plantenwereld vol van loerende vijanden. Arglistig lokken de vruchten, van gif gezwollen en kleurige bessen dragen de dood in zich verborgen. En in deze onheilzwangere omgeving vinden inboorlingen een boom met zulk een bittere bast, dat men zou denken: nooit en te nimmer heeft een van hen het nog eens willen proeven... Toch hebben zij het nog eens geprobeerd en daarmede hebben zij een der krachtigste geneesmiddelen voor de mensheid ontdekt: de kinaboom, uit wienst bast de kinine gewonnen wordt. Bij de behandeling der malaria is een dagelijkse dosis van 1 á 1.3 gram gedurende 5 tot 7 dagen voldoende om een aanval te onderdrukken; deze korte kuur wordt aanbevolen door de Malaria-Commissie van de Volkenbond. Nakuren worden niet gedaan, terwijl eventuele recidieven of nieuwe infecties op dezelfde wijze behandeld worden.

Heden ten dage, nog voordat hygiene en voorbehoeding hand in hand hun zegenrijk werk ten einde hebben kunnen brengen, heeft men berekend, dat op de hele wereld achthonderd millioen malarialijders zijn en dat er jaarlijks drie en half millioen mensen aan deze ziekte bezwijken

Welke gruwelijke getallen zouden dit geweest zijn, als niet een inboorling in het oerwoud de bittere bast geproefd had, zodat men tegenwoordig gedurende het malaria-seizoen met een dagelijkse dosis van 400 milligram kinine de ziekte kan voorkómen.

"Instinct" of "Toeval"' lievelingswoorden van den mens, als zijn verstand te kort schiet... Was het voorziening, de vriendelijke hand van een hogere macht, [illegible] deed ontdekking? Aan het begin en aan het einde van alle menselijke overwegingen staat altijd weer het grote vraagteken der wereldgeheimen.

M. Ned. 48.

MEDITATIES.

Het lijden van Christus houdt niet op de mensen te bewegen.

„Eén druppel bloed was voldoende geweest om ons te verlossen", zeggen de Vaders, en we zien een verschrikkelijk lijden om ons.

Hoe goed doet het dan te lezen in de geschiedenis, dat reeds in de eerste eeuwen van het Christendom, men alle pogingen in het werk stelt om de heilige plaatsen in Palestina in ere te houden.

Hoe goed doet het dan te zien, met wat een élan men in de Middeleeuwen in jaren-lange oorlogen opkomt voor de bevrijding der heilige plaatsen. Men zegt:

„Och, die ridders uit de Middeleeuwen hielden van vechten en de Kerk, met de Pausen vooraan, hebben een mooi middel gezocht, opdat ze onderling niet meer zouden vechten, doch hun krachten voor iets beters zouden gebruiken. Welnu, de bevrijding van het Heilig Land was zo'n middel, dat hield de oorlog uit Europa!"

Iemand, die zo iets durft schrijven, las nooit het zware afscheid van St. Elizabeth; die ridders vertrekkend wisten, wat hun te wachten stond, daar was meer voor nodig als strijdlust. Het lijden van Christus had hen aangegrepen!

Altijd is dat zo gebleven, ieder mens staat stil bij zoveel lijden.

De meditie over dat Heilig Lijden schonk aan de kunst, de kruiswegen van een Durer en Tiepolo, even goed als onze tijd het kalme en serene van kruisweg van Toorop en het felle, som te felle menselijk lijden in de kruisw van een Servaes. De preken over het li den trekken ieder jaar.

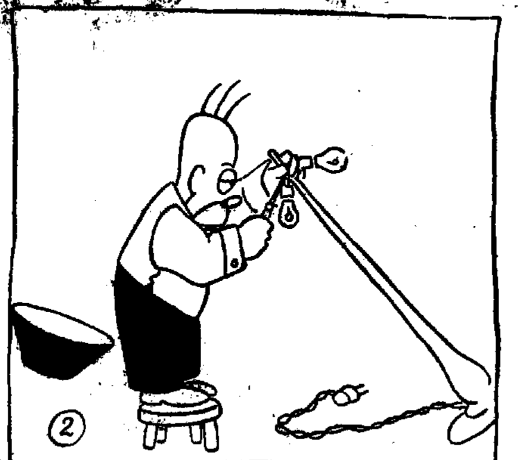
Zijn nu de kerken overvol? Kunne we niet zomaar uit onze memorie he stukken uit medidaties ophalen, medita ties van al heel veel jaren her? Wie gin er niet naar de meditaties, iedereen gin toch, van zelf sprekend.

Gelukkig dat hier ook ieder kan gaan taal kan geen bezwaar meer zijn.

Toch is hier de traditie nog niet z sterk. Zien wij bij sommige meditatie niet een te kort aan mannen? „Geen tijd kan geen bezwaar zijn, op zoveel dage is er gelegenheid te gaan: met wat goed wil kan het.

Br.

ADAMSON EN ZIJN SCHEMERLAMP.